

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1563 usque ad annum 1566

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1772

VD18 90118626

§. III. De Synodi Tridentinæ fatis in ejus exitu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67192](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67192)

num studia non raro in ejusmodi Catholicorum Conciliis crebræ acresque intervernerint disceptationes, semper tamen circa fidei articulos omnium consensus floruerit, & litibus cunctis feliciter compositis ejusmodi Synodi cum maxima Ecclesiæ utilitate, ac fidelium jubilo fuerint absolutæ, cum econtra in Sectatariorum conventiculis nonmodo animorum acerbitates, verborum contentiones, & jurgia assidue prævaluerint, sed insuper hi nonnisi mutuis convitiis, contumeliis, injuriis, ac vindictis invicem sese lacefferint, adeo, ut ejusmodi conventus semper cum majori Religionis dissidio continuati, ac demum re infecta soluti fuerint: nec id mirum, eoquod hi litigantes omni certa fidei regula, ac supremo & infallibili Judice destituti nilnisi privatum spiritum, ac fingendi sentiendique libertatem sequerentur.

§. III.

De Synodi Tridentinæ fatis in ejus exitu.

Tandem in Sessione ultima promulgato de Indulgentiis decreto, aliisque sancitis atque emendatis Synodo finem esse imponendum decernebatur, eoquod hæreticos illuc comparituros spes nulla affulgeret, aliunde vero quicquid ad Ecclesiæ utilitatem, incrementumque necessarium esse Patribus visum fuerat, abunde
sta-

accessus & regressus, coadjutorias &c. abolverit, variaque circa Cardinales *etiam respective ad Papam* decreverit: ergone hæc ipsa invito Pontifice, & non potius ipsomet volente ac sua auctoritate sponte concurrente decreta fuere? num propterea Regius Senatus Rege superior est, quia Rex ex consilio & suasu sui Senatus quoddam jus sibi alias competens moderetur, vel eidem exigente temporis rerumque vicissitudine cedit? nonne ipsamet Synodus euncta sua decreta ita sancita fuisse (*) declarabat, *ut in his SALVA semper auctoritas Sedis Apostolicæ & sit & esse intelligatur*: quid clarius Papæ auctoritatem etiam extra Concilium ei competentem, non autem primum ab ipsa Synodo derivatam significare potest; quippe potestas *Salva* manere non potest, si primum ea cuiquam tribuitur, non autem jam antea aliunde competebat: ruit ergo ridicula horum verborum explanatio, qua nonnulli ea ideo addita fuisse scribunt, quia auctoritas Pontificis maxime a Protestantibus impugnata fuit, perinde ac si Protestantes non æque Concilii ac Pontificis potestatem tum atque hodieum impugnant, vel ea ab illis non impugnaretur, si hæc verba Concilii decretis addita legerent: Attamen raucis etiam faucibus vociferentur

(*) Sess. 7. in præmio Decret. Sess. 25. cap. 1. Sess. 25. cap. 21.

tur Ecclesiæ, Concilii, & Pontificis hostes, salva semper erit Sedis Apostolicæ auctoritas, semperque Tridentina Synodus in suo exitu tanquam victrix ac gloriosa reprædicabitur, eo quod decreta plurima ad Divini Numinis cultum, animarum salutem, Sacrorum nitorem, necnon ad immortale Ecclesiæ Romano-Catholicæ incrementum ac decus condidit: cum vero hæc ipsa Synodi decreta juris, ut vocant, positivi sint, atque ipsa Synodus suam auctoritatem, obstringendique vim a supremi Capituli potestate atque approbatione derivari agnosceret, hinc omnes hujus Synodi Patres (exceptis tribus) Pontificis confirmationem petebant, quam etiam Pius IV. in suo diplomate, quod incipit: *Benedictus Deus* veterum Conciliorum vestigia secutus indulgit: hinc risu digna est illorum Scriptorum hallucinatio, qui una ex parte Tridentinum Concilium superioritatem supra Papam exercuisse referunt, simul tamen scribere non dubitant, quod *UNICUM* sit *Tridentinum*, quod Pontificis confirmationem rogaverit, si enim nulla Concilia ante Tridentinum hanc confirmationem a Papa petierunt, cum tamen nihil in illis de hac superioritate statutum fuit, quænam, quæso, ratio Tridentinam Synodum permovere potuit, ut ipsa *sola* primum sua decreta confirmare peteret a Pontifice, quem tamen ipso Concilio inferiorem esse verbo & opere docuit? ex altera

tera

tera parte prorsus insulsum est, quod hi Auctores, dum in præfato Pii IV. diplomate hæc verba legunt: *veterum secuti vestigia Conciliorum*, ea ab Amanuensi vel hujus Bullæ Architecto ex ignorantia fuisse addita scribant, *quia hic vel in Historia Conciliorum parum erat versatus, vel ipsos fontes minime consuluerit*: perinde ac si ipsemet Pontifex, Cardinales, alique Viri doctissimi hoc diploma saltem non perlegissent, vel historiam Conciliorum ignorassent, aut illam forte primum ab Authoribus hodie natis discere debuissent. Potius crassæ in Conciliorum Historia ignorantix accusari posset Scriptor ille, qui in suo libro prorsus singulari de statu Ecclesiæ cap. 6. §. 5. de Conciliis generalibus nimis audacter scripsit, *unicum esse Tridentinum*, quod Pontificis confirmationem concedi rogavit: an ergo ignoravit, quod Romana Synodus in Nundinarii Barcinonensis & Sylvani Calaguritani Episcoporum causa sub sancto Hilario, necnon Concilium itidem Romanum sedente sancto Gelasio in causa Miseni olim Pontificii Legati, celebratum sua acta Pontificis auctoritate confirmari petierit: ergone nunquam pervolvit Romanæ Synodi sub S. Felice III. contra notos Ecclesiæ perturbatores celebratæ epistolam Synodicam ad Clericos & Monachos Orientales scriptam? nonne disertis verbis hi Patres se confirmationem suæ Synodi a Papa petiisse profitentur:

tur: (*) Quoties, inquit illi, intra Italiam propter Ecclesiasticas causas, præcipue fidei, colliguntur Domini Sacerdotes, CONSUETUDO retinetur, ut Successor Præsulæ Sedis Apostolicæ ex persona cunctorum totius Italicæ Sacerdotum, juxta sollicitudinem sibi Ecclesiarum OMNIUM competentem cuncta constituat, qui Caput est omnium, Domino ad B. Petrum Apostolum dicente: Tu es Petrus &c. quam vocem sequentes trecenti octodecim sancti Patres apud Nicæam congregati, CONFIRMATIONEM rerum ad auctoritatem sanctæ Romanæ Ecclesiæ detulerunt.

Accessit ergo Tridentinæ Synodo ultima Concilii bene gesti conditio, scilicet confirmatio facta ab eo, cui hæc potestas tradita est: frustra igitur tam Novatores, quam Pseudo-Catholici Tridentino huic Concilio prosperi exitus gloriam invident: incassum etiam calamos suos acuerunt adversus celeberrimam hanc Synodum hæretici Scriptores, atque inter eos præcipue Innocentius Gentiletus e grege Calvinistarum, necnon Chemnitius, quem præter alios Didacus Payva Theologus Lusitanus (**) & Jacobus Tilletanus Lovaniensis Doctor in sua apologia pro decretis Concilii Tridentini egregie refellebant: pariter quoque

(*) Vid. Collect. Conc. tom. 2. & S. Petr. Chrysolog. epist. ad Euthychem.

(**) Lib. 1. Defens. Trid. Fidei.

que mendacis Pauli Sarprii historiam ex ipsius assertionibus Philippus Quorlius, Henricus Scipio, Pallavicinus & alii sexcentis falsitatibus scatentem acri censura perstringebant, ipsiusque hujus Concilii æquitatem, honorem, auctoritatemque vindicabant. Haud moror calumnias & querelas aliorum Protestantium Scriptorum, quos Paffius Introduct. in hist. Theolog. (*) exhibet; ab ejusmodi enim Viris nulla Synodus Catholica magis benignum fatum, melioremque sortem expectare potuisset, omnique ævo hæreticis familiare fuit, ut illud Concilium, in quo damnati fuere, tanquam nullum, illegitimum, & tanquam a fidei & Ecclesiæ hostibus conflatum convitiis proscindant, sic etiam Ariani Nicænam, Macedoniani Constantinopolitanam I. Nestoriani Ephesinam, Eutychiani Chalcedonensem, Monothelitæ Constantinopolitanam III. seu inter Oecumenicas sextam Synodum impugnabant.

§. IV.

De Ejusdem Concilii fati in executione, atque illius receptione.

Cum ad feriam morum ac disciplinæ emendationem saluberrima etiam statuta parum proficerent, nisi ea executioni darentur, aliunde vero decreta in hoc Concilio

(*) Tom. 3. l. 4. pag. 206.